

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Бургас, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Д. Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Ст. А.
като разгледа докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно търговско дело
№ 20232001000213 по описа за 2023 година

Производството е реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 240 от 25.07.2023 г., постановено по т.д. 270/ 2022 г. на Окръжен съд Бургас, е отхвърлен искът на **К. М. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., против **„Тринекс Дизайн“ ООД**, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, за осъждане на ответната страна да му заплати сумата от общо 5902,50 лв., на основание чл.95а, ал.1, т.1 ЗАПСП, представляваща: обезщетение за имуществени вреди за пропуснати ползи от ползване на авторски фотографии, в размер на 3500 лв. и 550 лв., представляващи загуба под формата на заплатено адвокатско възнаграждение за ползване на адвокатски услуги за защита на интереса; обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв.; както и претенциите за обезщетение за забавено плащане върху така претендираните вземания в размер на 698,06 лв. за периода 7.08.2020 г.- 25.07.2022 г. върху обезщетението за имуществени вреди в размер на 3500 лв. и 154,44 лв. за периода 16.01.2021 г.- 25.07.2022 г. върху обезщетението за неимуществени вреди в размер на 1000 лв.

Присъдени са разноски.

Постъпила е въззивна жалба от **К. М. П.**, чрез процесуалния му представител – адв. С. Н., срещу постановеното решение, в която решението се сочи за неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост, иска се отмяната му и постановяване на ново решение по съществото на спора, с което предявените искиове бъдат уважени.

В жалбата се застъпва позиция, че формата на вината, която се изисква от ЗАПСП, за ангажиране отговорността на правен субект, нарушил притежавано от друго авторско право, е небрежност. Развиват се съображения, че въззиваемият е следвало да представи доказателства, от които да е видно, че той не е могъл да знае, че извършва действия, с които нарушава чуждо авторско право, като тази невъзможност се дължи на наличието на външна обективна причина за това, а не е резултат на неполагане на дължимата от него грижа да провери кой е носителят на авторското право върху конкретно произведение, както и дали е получил писмено съгласие от автора да използва това произведение. Подчертава се липсата на доказателства за това, че е оборена презумпцията по цитирания законов текст. Акцентира се на обстоятелството, че незнанието на насрещната страна за това, че процесните фотографии са обект на авторското право, не може да бъде извинително. Въззиваемият не е поискал информация относно автора на фотографиите, при получаването достъп до тях от трето лице, в разрез с изискванията на грижата на добрия търговец. Излагат се доводи, че само когато страната е извършила проверка относно авторството на снимките, може да се приеме, че тя е направила всичко възможно да се увери, че с публикацията им на уебсайта си с търговска цел няма да наруши защитимото от закона право на автора.

Въвеждат се оплаквания, че от представената по делото кореспонденция между „Проектантско бюро Албена“ ООД, възложителя на снимките и „Тринекс Дизайн“ ООД не се установява да е било дадено изрично право да се използват снимките с търговска цел. Възложителят на снимките не е предоставял на въззиваемото дружество линк с процесните фотографии, нито права да публикува рекламната фотосесия. Недоказани са останали, по мнение на въззивника, твърденията, че ползването на процесните

фотографии е свободно, тъй като е получено съгласие от възложителя. Сочи се, че за да е налице право на ползване не е достатъчно само предоставянето на достъп, а следва да е налице прехвърляне на изключително право на ползване на процесния обект на авторското право – чл.36, ал.4 ЗАПСП.

Навеждат се аргументи, че е без значение дали фотографията е имала обозначение на автора или не, като законът не предвижда подобно изискване, като предпоставка за защита на авторското право, при ползване на авторско произведение в търговската дейност.

Претендират се разноси.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от „Тринекс Дизайн“ ООД, чрез процесуалния му представител адв. Д. А., в който същата се оспорва и се моли за оставянето ѝ без уважение.

Застъпва се тезата, че презумпцията за вина, в конкретния случай, е била успешно оборена.

Изразява се становище, че в противоречие с изискванията на чл.6, ал.1 ЗАПСП, процесните изображения не съдържат идентификационен знак или име на автора. Поддържа се, че въззиваемата страна и при най-добра грижа не е могла да установи автора на произведението, както и характеристиките му на оригинално произведение, тъй като е получила предложение за ползване на снимките от представител на „Мак Мебел“ и оторизиран достъп до снимките е бил ползван в съвместната им работа с горното дружество и „Проектантско бюро Албена“ ООД. При позоваване на чл.7 ЗАПСП се сочи, че в конкретния случай разгласяването е направено от трето лице – отговарящо за съвместния проект. Изтъква се, че въззиваемото дружество, при получаването на снимките, не е знаело и не е имало възможност да узнае, че изображенията са обект на авторското право.

Настоява се, че твърденията на въззивника за наличието на договор с ЕТ „К. М. - М“, на когото е предоставил неизключителни права върху фотографиите, не са подкрепени с доказателства. Изтъква се, че съгласно чл.42, ал.2 ЗАПСП, при създаване на произведение по поръчка, ако не е уговорено друго, поръчващият има право да използва произведението без разрешение на автора, за целта за която то е било поръчано. В отговора се съдържат доводи, че по делото не са били доказани ограничения на правата на поръчващия, в полза на въззивника, а липсата на име или идентификационен

знак на фотографа върху снимките сочат на придобиване на пълните права от поръчващия.

Застъпва се тезата, че държанието на „сурови файлове“, при положение, че същите се съхраняват на външен сървър, а не в крайно устройство, което е в физическа власт на въззивника, също не доказва собствеността му върху тях.

Оспорва се твърдението за използване на фотографиите в търговска дейност.

В допълнение се изтъква, че претенциите за парични обезщетения са недоказани по основание и размер - няма доказателства по делото за причинени загуби и пропуснати ползи за въззивника. Доколкото въззивникът не се е обявил за автор преди 2.03.2022 г., претенциите за обезвреда, насочени към въззиваемото дружество, преди тази дата, са несъстоятелни, съгласно чл.7, ал.2 ЗАПСП. Сочейки на офертата, отправена от самия автор, се изтъква, че пазарната цена на безсрочното неизключително ползване на седемте фотографии, възлиза на 385 лв., а претендираните пропуснати ползи са недоказани. Инвокирани са доводи, че претенцията за неимуществени вреди е неоснователна, тъй като такива не са претърпени, а разноските за адвокат, във връзка с опита за доброволно уреждане на спора, по мнение на въззиваемия, се поглъщат от адвокатското възнаграждение за съдебното производство.

Претендират се разноски.

Третите лица – помагачи - „Мак Мебел“ ООД, ЕИК 117612768, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, ул. „Герлово“, № 17, представлявано от К. М. И., и ЕТ „К. М. - М“, ЕИК 827197487, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, ул. „Герлово“, № 17, ет.2, не изразяват становище пред настоящата инстанция.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговаря на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същата е допустима за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.269 ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Пренесен за разглеждане пред настоящата инстанция е спорът по предявен пред първоинстанционния съд осъдителен иск в размер на 5050 лв., с правно основание чл.95, ал.1 ЗАПСП, с който, при твърдения, че е нарушено правото му на автор на седем броя фотографски произведения от дружеството – въззиваем, въззивникът претендира репарирание на вредите, които квалифицира като имуществени вреди – пропуснатото право на възнаграждение, както и разносните, които е направил, ангажирайки адвокат за уреждане на спора, и неимуществени вреди, изразяващи се в негативни емоции – стрес и дискомфорт, предизвикани от ограбването на труда му като творец. Съединен с горния е предявен акцесорен иск за присъждане на лихвата за забава: върху сумата от 3500 за периода 7.08.2020 г. до 25.07.2022 г., в размер на 698,06 лв., и върху сумата от 1000 за периода 16.01.2021 г. до 25.07.2022 г. в размер на 154,44 лв.

Разпоредбата на чл.95, ал.1 ЗАПСП предоставя възможност на титуляра на авторско право върху едно произведение да претендира обезщетение за нарушението на това право от всяко лице, което неправомерно – без отстъпване право на ползване от автора или лицето, на което последният е отстъпил изключително право на ползване, осъществява някоя от хипотезите на използване на авторско право – чл.18 ЗАПСП. Съгласно чл.19 ЗАПСП, авторът има право на възнаграждение за всеки вид използване на произведението, като това негово право се отличава с изключителност – чл.18, ал.1 от същия закон, и преотстъпването му на други лица следва да се извърши с изрично разпореждане, освен ако законът не предвижда друго. Обезщетението, предвидено за нарушение на авторското право обхваща, по разума на чл.95, ал.2-ал.4, обезвреда за всички преки и непосредствени вреди от нарушението, като следва, при определянето му, да се вземат предвид и всички обстоятелства, свързани с нарушението, пропуснатите ползи и неимуществените вреди, приходите, реализирани от нарушителя в резултат на нарушението, а определеният от съда по справедливост размер следва да послужи възпиращо и предупредително на нарушителя и на останалите членове на общността.

Страните не спорят относно фактите, че ищецът е професионален фотограф, както и че за периода 7.08.2020 г. – 27.07.2022 г. на сайта на дружеството – въззиваем, с предмет на дейност интериорен дизайн, са били публикувани седем броя фотографски изображения на интериора на ресторант „Челибрита“ в к.к. Албена, по изработването на който дружеството – въззиваем е работило. Липсва разногласие и по въпроса, че процесните снимки са годни обекти на авторското право по чл.3, ал.1 ЗАПСП. Съдът препраща към фактическата обстановка, установена от първоинстанционния съд.

От данните по делото може да се заключи, че въззивникът е автор на снимките, обективирани в исковата молба и налични на сайта на въззиваемия за определен период, тъй като те присъстват в обективната действителност като резултат от неговата творческа дейност – чл.5 ЗАПСП. Заключение на изпълнената по делото съдебно-техническа експертиза сочи, че суровите файлове, т.нар. дигитални негативи – големи по размер първични файлове (пояснено в съдебното заседание на 1.06.2023 г. пред съда от първа инстанция), се намират в притежание на ищеца, което е индиция, че той е създателят им. Следва да се отбележи, по повод оплакванията на въззиваемия, че в закона липсва изискване за посочване името или идентификационен знак на автора, в противоречие с твърденията в отговора на въззивната жалба за съществуване на такова изискване в чл.6, ал.1 ЗАПСП. Цитираната норма въвежда презумпция за авторството, без дефинитивно да изключва правата на автор върху произведение, което е анонимно разпространено – чл.7 ЗАПСП. Самото създаване на едно произведение доказва, че то има автор, а самоличността на последния е факт с правно значение, който подлежи на установяване при спор.

Правото да се ползва чуждо авторско произведение се преотстъпва от автора с договор за използване на произведение – чл.35 и чл.36 ЗАПСП. Ползването на създадено произведение без съгласието на автора е нарушение. Разглежданата хипотеза не попада сред случаите, в които законът допуска използването на произведение, независимо от волята на неговия автор – чл.24 ЗАПСП.

Действията по публикуване на процесните снимки на сайта на въззиваемото дружество съставлява възпроизвеждане на произведение, чрез

запаметяването му под цифрова форма в електронен носител, по смисъла на § 2, т.3 от ДР на ЗАПСП, което съставлява форма на използване по цитирания текст на чл.18, ал.1, вр.ал.2 ЗАПСП. Следва да се приеме, че използването е осъществено без съгласие на автора на фотографиите, доколкото дружеството – въззиваемер не е въвело доводи, нито ангажирало доказателства, че той е разрешил възпроизвеждането на снимките на сайта.

От изложеното може да се заключи, че действията по публикуването на процесните седем фотографии на сайта на „Тринекс Дизайн“ ООД изпълва обективната страна на фактическия състав на нарушение на авторското право на въззивника.

Спорът по делото се концентрира около въпроса дали нарушението на авторското право в конкретния случай е извършено виновно. Доводите на въззиваемия са в насока, че той е осъществил ползването на процесните снимки без да знае, че въззивникът е техен автор; получил е достъп до снимките от трето лице, на което са били предоставени изключителни права за разпространение от автора; служителите на дружеството не са знаели и не са имали възможност да узнаят, че изображенията са обект на авторското право.

Поради деликтния характер на отговорността по чл.95 ЗАПСП, за възникването ѝ несъмнено е необходимо да са се проявили в обективната действителност всички присъщи елементи на деликтната отговорност – деяние, противоправност, вина, вреда и причинна връзка. Вината, под формата на небрежност, презумптивно се предполага до доказване на противното - чл.95г, изр.2 ЗАПСП. При твърдения за умишъл, такъв следва да се докаже от твърдящия го, но оборването на презумпцията за виновно поведение вменява в тежест на извършителя на нарушението доказване, че незачитането в конкретния случай от негова страна на чуждото авторско право се дължи на проявлението на външна обективна причина, а не на пропуск в собственото му грижливо поведение, изискващо да провери кой е носителят на авторското право върху конкретно произведение и да се увери, че е получил неговото съгласие за използването на продукта.

Полагането на дължимата грижа в поставения за разглеждане случай, преценена през абстрактния модел на грижата на добрия търговец, дава основание да се очаква, че преди да публикува фотографиите на сайта си

дружеството – въззиваем е могло да съобрази, че същите имат автор, като създадени в процес на интелектуална дейност, и следователно са обект на авторското право. В тази насока не би могло извинително да се поддържа от въззиваемия, че при изтегляне на снимките от дроббокс – облачно хранилище на данни, даващо възможност в интернет пространството да се съхранява и обменя информация (пояснения на вещото лице в съдебно заседание), той е освободен от задължението да уреди отношенията си по повод ползването им с техния автор. Апелативният състав преценява, че въззиваемият не е следвало да се доверява на уверенията на трето лице, дори и такива уверения да са били получени, че съгласието на автора за публикуването е осигурено. При изнесените в отговора на исковата молба данни, че дружеството – въззиваем е узнало, че представители на „Мак мебел“ ООД – негов съконтрагент в изпълнение на интериорния проект, са поръчали снимките на професионален фотограф и са заплатили за това, въззиваемият е следвало да извърши собствена независима проверка за това дали предоставените права са били за изключително или неизключително използване, толкова повече, че изключителното право на използване се предоставя изрично и писмено – чл.18, ал.4 ЗАПСП, т.е. следвало е да се увери, че третото лице, дало достъп до снимките, е сключило писмен договор с автора, или ако узнае, че такъв договор липсва, да предприеме стъпки по комуникиране с автора. Липсват основания да се приеме, че въззиваемият би бил възпрепятстван да получи такава информация ако бе попитал съконтрагента си „Мак мебел“ ООД или друг участник в проекта. Не се доказва, следователно, обективна пречка пред полагането на добросъвестни усилия да се получи информация за уреждане на отношенията с автора на изображенията.

Предвид изложеното, настоящият състав прави извода, че презумпцията за вина не е оборена и следва да се приеме за доказано, че служителите на дружеството – въззиваем са действали виновно при осъществяването на неправомерно разпространение на процесните фотографии чрез сайта си.

Неоснователни се явяват възраженията в отговора на въззивната жалба, че изработването на произведение по поръчка включва пораждаване на пълните права на поръчващия върху продукта. По изричната норма на чл.42, ал.1 ЗАПСП, авторското право върху произведение, създадено по поръчка, принадлежи на автора на произведението, освен ако в договора за възлагане е

предвидено друго. В случая не е доказано да е уговаряно изключване на принципното правило по реда на индивидуално договаряне, нито непосочването на автор върху изображенията би могло конклюдентно да се третира като признание за съществуване на изключителни права на поръчващия върху снимките.

Относно размера на обезщетението, апелативният състав съобразява, че в конкретния случай не следва да намери приложение нормата на чл.95а ЗАПСП, както се поддържа от въззивника. Тази разпоредба е относима към случаите, в които липсват данни относно размера на накърненото право. В поставения за решаване казус са събрани доказателства за цената, срещу която авторът на фотографските произведения предлага сключване на договор за използване – 385 лв. за седемте кадъра - л.61 от делото пред първата инстанция. Съдът приема тази стойност като релевантна към размера на нереализираните за създателя на снимките ползи, тъй като това е възнаграждението, което той е пропуснал да получи, вследствие неправомерното използване на неговите произведения.

Като допълнителна пряка и непосредствена последица от нарушението следва да се прецени и заплатеното от въззивника адвокатско възнаграждение за ангажиране на адвокат за представителство при опити за извънсъдебно уреждане на спора. Представени са необорени от насрещната страна писмени доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. – посочено е, че договорът за правна защита и съдействие от 4.03.2022 г. служи като разписка за получаване на сумата, и за извършени от ангажирания адвокат правни действия по упражняване правата на ищеца, което позволява формиране на извод, че услугите на адвокат са били свързани с конкретния спор и действително ползвани. Липсват доказателства за направени разноски в размер на 50 лв. за отправяне на нотариална покана, поради което такива не следва да бъдат зачитани при формиране на извод за размера на дължимото обезщетение.

При съобразяване на всички обстоятелства, относими към нарушението, настоящият състав намира, че на въззивника следва да се определи обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в угнетеност и дискомфорт от незачитането на труда му, каквито при прилагане на опитните правила, следва да се приеме, че неоспоримо се проявяват,

когато авторът е лишен от признание като творец и следващото се възнаграждение за своя труд. Съдът определя обезщетението в размер на 1000 лв.

Крайният извод на съда е за основателност на предявения иск до размера на **1885 лв.**, който отговаря и на изискванията на специалната и генералната превенция, предписани в чл.95, ал.4 ЗАПСП.

Поради основателността на главния иск, основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на обезщетение за забавено във времето изпълнение. Предвид деликтния характер на дължимото вземане, съдът намира, че обезщетение за забава върху същото се дължи и без покана, от датата на увреждането, която, установена от вещото лице по съдебно техническата експертиза, е 7.08.2020 г., когато процесните снимки за първи път са установени на сайта на дружеството – въззиваем, до деня, предхождащ завеждането на иска – 27.07.2022 г. Пресметната с он-лайн калкулатор, лихвата, така както е поискана – до 25.07.2022 г., върху главницата от 1885 лв. е в размер на **375,94 лв.** В този размер искът е основателен, като за горницата до размера на 852,50 лв. претенцията следва да се отхвърли.

Несъвпадането на изводите на настоящата апелативна инстанция с тези на първостепенния съд обосновава частична отмяна на постановеното решение, с присъждане на горните суми.

Решението следва да се отмени и в частта за разноските.

При този изход от делото, право на разноски имат и двете страни, пропорционално на уважената – за въззивника, и отхвърлената – за въззиваемия, част от исковете.

От сторените пред първоинстанционния съд разноски в общ размер на 2053 лв., от които 1400 лв. – заплатен адвокатски хонорар, 400 лв. – възнаграждение на експерта, 253 лв. – заплатена държавна такса, на въззивника се дължи сумата от **786,40 лв.**, платима от въззиваемия. За защитата пред настоящата инстанция на въззивника се следват от сторените разноски в общ размер на 1518,05 лв., от които 118,05 лв. – дължимо заплатената държавна такса и 1400 лв. – адвокатско възнаграждение с ДДС, сумата от **581,48 лв.**, платима от дружеството – въззиваем.

На въззиваемия следва да се присъдят от заплатените пред инстанции адвокатски възнаграждения от съответно 700 лв. – пред

окръжния съд, и 900 лв. – пред апелативния съд, сумата от **431,87 лв.** – за първата инстанция и **555,26 лв.** – за втората инстанция, в тежест на въззивника.

След връщане на делото на първоинстанционния съд, той следва да отстрани допуснатата в диспозитива на решението очевидна фактическа грешка, поради пропуск да се посочи, че решението е постановено при участието на трети лица – помагачи, макар в мотивите на съдебния акт участието на третите лица да е отразено.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 240 от 25.07.2023 г., постановено по т.д. № 270/ 2022 г. на Окръжен съд Бургас, в частта, с която е отхвърлен предявения от **К. М. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., против **„Тринекс Дизайн“ ООД**, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, иск за присъждане, на основание чл.95 ЗАПСП, обезщетение за имуществени и неимуществени вреди от ползване на авторски фотографии, до размера на **1885 лв.**, както и претенция за обезщетение за забавено плащане върху така претендираното вземане, до размера на **375,94 лв.**, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА **„Тринекс Дизайн“ ООД**, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, да заплати на **К. М. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., на основание чл.95 ЗАПСП, сумата от **1885 лв.**, представляваща обезщетение за имуществени и неимуществени вреди от ползване на седем броя авторски фотографии, както и сумата от **375,94 лв.**, представляваща обезщетение за забавено плащане върху горната главница, за периода от 7.08.2020 г. до 27.07.2022 г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 240 от 25.07.2023 г., постановено по

т.д. № 270/ 2022 г. на Окръжен съд Бургас в останалата част.

ОСЪЖДА „Тринекс Дизайн“ ООД, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, да заплати на **К. М. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., сумата от **786,40 лв.** - разноски пред първата инстанция.

ОСЪЖДА „Тринекс Дизайн“ ООД, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, да заплати на **К. М. П.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., сумата от **581,48 лв.** - разноски пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА К. М. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., да заплати на **„Тринекс Дизайн“ ООД**, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, сумата от **431,87 лв.** - разноски пред първата инстанция.

ОСЪЖДА К. М. П., ЕГН *****, с адрес: гр. Стара Загора, *****, с адрес за връчване: гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 3А, ет.1 – адв. Д. Г., да заплати на **„Тринекс Дизайн“ ООД**, ЕИК 203437548, със седалище и адрес на управление: гр. Бургас 8000, бул. „Сан Стефано“ № 129, ет.2, магазин, представлявано от Н. И. Х. – управител, сумата от **555,26 лв.** - разноски пред настоящата инстанция.

Решението е постановено при участието на трети лица – помагачи на „Тринекс Дизайн“ ООД – **„Мак Мебел“ ООД**, ЕИК 117612768, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, ул. „Герлово“, № 17, представлявано от К. М. И., и ЕТ **„К. М. - М“**, ЕИК 827197487, със седалище и адрес на управление: гр. Русе, ул. „Герлово“, № 17, ет.2.

УКАЗВА на първоинстанционния съд да отстрани допуснатата в диспозитива на решението очевидна фактическа грешка, изразяваща се в пропуск да се посочи, че решението е постановено при участието на трети лица – помагачи.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____